

การประชุม ICC Bureau และการประชุม ICC General Conference

ครั้งที่ 26 ระหว่างวันที่ 6-8 พฤษภาคม 2556 ณ สำนักงานสหประชาชาติ นครเจนีวา

1 การประชุม ICC Bureau วันที่ 6 และ 7 พฤษภาคม 2556

ผู้เข้าร่วมประชุมประกอบด้วยประธานและผู้แทนสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจาก 4 ภูมิภาคๆ ละ 4 ประเทศ รวม 16 ประเทศ ได้แก่ แอฟริกาใต้ กานา อียิปต์ และไนจีเรีย จากภูมิภาคแอฟริกา เวเนซุเอลา อาร์เจนตินา เม็กซิโก และนิการากัว จากภูมิภาคอเมริกา ไทย เกาหลีใต้ มาเลเซีย และจอร์แดน จากภูมิภาค เอเชีย-แปซิฟิก สกอตแลนด์ แอลเบเนีย เดนมาร์ก และฝรั่งเศส จากภูมิภาคยุโรป ร่วมด้วยผู้แทนจาก OHCHR เครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจากภูมิภาคต่างๆและเจ้าหน้าที่ Secretariat ของ ICC ดังนี้

(1) ระเบียบวาระเรื่อง ICC Progress Report: ICC Operational Plan; ICC Strategic Planning

● การสร้างเสริมความเข้มแข็งให้แก่กระบวนการประเมินสถานะของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

- ทบทวน SCA's General Observations แทนฉบับเดิมที่จัดทำไว้ตั้งแต่ปี 2552 เพื่อใช้เป็นเครื่องมือและแนวทางที่ชัดเจนมากขึ้นสำหรับการประเมินสถานะของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อเสนอให้ที่ประชุม Bureau ในเดือนพฤษภาคม 2556 รับรอง

- รวบรวมรายงานผลการประชุม SCA ตั้งแต่ปี 2548 ถึงปัจจุบัน บรรจุไว้ใน ICC Website เพื่อให้สาธารณชนสามารถใช้ประโยชน์และเข้าถึงได้

- เชิญให้ภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในการเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่ได้รับการประเมินสถานะโดย SCA รวมทั้งริเริ่มกระบวนการติดตามผลตามข้อเสนอแนะของ SCA

● ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์กับสหประชาชาติและกลไกสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

- สนับสนุนและให้คำแนะนำแก่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต่างๆในการเข้าร่วมและมีบทบาทที่แข็งขันในการประชุม Human Rights Council สมัยที่ 22 เมื่อเดือนมีนาคม 2556 และกระบวนการ UPR สมัยที่ 13 เมื่อเดือนเมษายน 2556 พร้อมทั้งมีถ้อยแถลงโดยประธาน ICC ในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับ Vienna + 20 รายงานของผู้เสนอรายงานพิเศษของสหประชาชาติว่าด้วย Human Rights Defenders และรายงานของข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ

- เสนอแนะข้อคิดเห็นและร่วมผลักดันให้มีการรับรองข้อมติเกี่ยวกับสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในที่ประชุม Human Rights Council สมัยที่ 23 ในเดือนมิถุนายน 2556

(2) รายงานของคณะอนุกรรมการประเมินสถานะ (Sub-Committee on Accreditation – SCA Report)

- รายงาน ICC-SCA

ในรอบปี 2555 สมาชิก SCA ซึ่งประกอบด้วย แคนาดา ฝรั่งเศส กатар และโตโก ได้ทำการประเมิน(accreditation) และทบทวน (re-accreditation) สถานะของสถาบันสิทธิฯ จาก ทุกภูมิภาครวมทั้งสิ้น 32 สถาบัน ปรากฏว่าสถาบันสิทธิฯที่ได้รับการประเมินให้อยู่ในสถานะ ‘A’ มีจำนวน 13 สถาบัน คือ บุรุนดี ชิลี โบลิเวีย โคลอมเบีย เดนมาร์ก อินโดนีเซีย ปานามา เปรู ฟิลิปปินส์ โปรตุเกส สเปน และแอฟริกาใต้ จากสถิติจนถึงเดือนพฤศจิกายน 2555 มีจำนวนสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทั่วโลก 104 แห่ง ในจำนวนนี้ได้รับสถานะ ‘A’ จำนวน 69 แห่ง

พร้อมนี้ประธาน SCA ได้แจ้งให้ทราบถึงข้อเสนอแนะของ SCA ดังนี้

(1) จำนวนสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่ขอรับการประเมินหรือทบทวนสถานะมีมากขึ้นทุกปี แสดงให้เห็นถึงการให้ความไว้วางใจและความสำคัญที่มีต่อ SCA ในฐานะหน่วยงานที่ประเมินความเป็นอิสระของสถาบันสิทธิฯที่สอดคล้องกับหลักการปารีส

(2) ข้อเสนอแนะของ SCA ช่วยยกระดับความเป็นอิสระและประสิทธิภาพในการทำงานของสถาบันสิทธิฯซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างระบบการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในระดับประเทศ ดังนี้ รัฐบาล ผู้มีส่วนได้เสียต่างๆรวมทั้งหน่วยงานของสหประชาชาติจึงควรมีส่วนร่วมเพื่อผลักดันให้สถาบันสิทธิฯที่ได้รับการประเมินสถานะปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของ SCA

(3) การที่สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่มีสถานะ ‘A’ เท่านั้น ที่จะมียุทธศาสตร์และสามารถเข้าร่วมในกิจกรรมของ Human Rights Council (HRC) ได้ ดังนั้น SCA จึงจำเป็นต้องเพิ่มความรอบคอบและเข้มงวดในกระบวนการประเมิน/ทบทวนสถานะ ก่อนที่จะตัดสินใจมอบสถานะ ‘A’ ให้แก่สถาบันสิทธิฯใด เพื่อประกันว่าสถาบันเหล่านี้จะได้แสดงบทบาทและได้รับประโยชน์สูงสุดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับกลไกต่างๆของ HRC ซึ่งรวมทั้งกระบวนการ UPR และ Special Procedures ต่างๆ

(4) เพื่อให้การประเมินสถานะความเป็นอิสระตามหลักการปารีสเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ SCA จึงขอเชิญชวนให้ผู้มีส่วนได้เสียต่างๆรวมทั้งภาคประชาสังคมได้เข้าร่วมในกระบวนการประเมินอย่างเข้มแข็ง โดยการให้ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานของสถาบันสิทธิฯที่ได้รับการประเมิน

(5) SCA แสดงความชื่นชมต่อการดำเนินการของ ICC ในการแก้ไขธรรมนูญ (statute) ของ ICC ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนภายใต้สถานการณ์พิเศษ (Exceptional Circumstances) ซึ่งอาจกระทบต่อความเป็นอิสระและการปฏิบัติงานของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ การปรับปรุงกระบวนการทบทวนสถานะจะช่วยกระตุ้นให้สถาบันฯยังคงทำหน้าที่ตามอาณัติที่ได้รับอย่างมีประสิทธิภาพแม้จะเกิดเหตุการณ์รัฐประหารหรือสถานการณ์ฉุกเฉิน (state of emergency) อย่างหนึ่งอย่างใดก็ตาม

- การทบทวน General Observations

ที่ประชุมรับทราบผลการดำเนินงานของ SCA ในการพัฒนาและปรับปรุง General Observations ที่ใช้เป็นแนวทางในการประเมิน/ทบทวนสถานะของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตั้งแต่ปี

2552 เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ทั้งนี้ SCA ได้จัดตั้งคณะทำงานและมีการประสานงาน ตลอดจนหารือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างสมาชิก SCA ผู้แทนเครือข่ายสถาบันสิทธิฯ ในภูมิภาค หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและ OHCHR ตลอดจนเปิดรับฟังข้อคิดเห็นจากสมาชิก ICC โดย General Observations ที่มีการทบทวนใหม่นี้จะยังคงยึดหัวข้อหลักในฉบับเดิมแต่ขยายความและให้เหตุผลสนับสนุน เพื่อประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจที่ตรงกันมากขึ้นระหว่าง SCA และสถาบันสิทธิฯ ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในหลักการปารีส ขณะเดียวกัน ก็ได้เพิ่มข้อสังเกตใหม่ (new general observations) เกี่ยวกับการประเมินบทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในฐานะที่ทำหน้าที่เป็นกลไก National Preventive และ National Monitoring Mechanism และอำนาจหน้าที่ในลักษณะกึ่งศาล(quasi-judicial competence) โดยเฉพาะในเรื่องการรับเรื่องร้องเรียน (complaints handling) ของสถาบันสิทธิฯ โดยได้จัดรูปแบบใหม่ ภายใต้อำนาจข้อหลัก 2 ข้อ ได้แก่ “Essential Requirements of the Paris Principles” และ “Practices that directly promote Paris Principles Compliance”

2. การประชุมช่วง General Conference วันที่ 7 และ 8 พฤษภาคม 2556

(1) ประเด็นสำคัญจากการกล่าวถ้อยแถลง

- ที่ประชุมได้กล่าวถึงการประชุมระดับโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เวียนนาเมื่อปี 2536 ซึ่งที่ประชุมได้มีฉันทามติรับรองความสำคัญของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและได้เรียกร้องให้ประเทศสมาชิกสหประชาชาติจัดตั้งกลไกระดับชาติเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน หลังจากนั้นเป็นเวลาเกือบ 20 ปี จำนวนสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ขยายตัวจากเพียงไม่กี่แห่ง เป็นจำนวนมากกว่า 100 แห่ง ในปัจจุบัน

- สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นกลไกหลักที่สำคัญในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในระดับชาติ รวมทั้งเป็นตัวเชื่อมกับสหประชาชาติและองค์การระหว่างประเทศในระดับภูมิภาค สถาบันสิทธิฯ ได้แสดงบทบาทในการยึดมั่นหลักนิติธรรมและช่วยป้องกันการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยใช้ความเชี่ยวชาญในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับกฎหมายและนโยบาย นอกจากนี้ ยังทำหน้าที่ในการติดตามดำเนินงานที่สอดคล้องกับหลักการระหว่างประเทศทางด้านสิทธิมนุษยชนที่สำคัญ อาทิ การต่อต้านการทรมาน การบังคับให้สูญหาย และการลักลอบการค้ามนุษย์ เป็นต้น รวมทั้งการช่วยเหลือและเยียวยาเหยื่อของการละเมิดสิทธิมนุษยชน

- ปัจจุบันสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รับการส่งเสริมบทบาทเพิ่มขึ้นในเวทีคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (HRC) และกระบวนการ UPR โดยในช่วงไม่กี่เดือนแรกของการรายงานตามกระบวนการ UPR ในรอบที่ 2 (second cycle) เราจะเห็นได้ว่าสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (A-status) ที่ได้จัดส่งรายงานคู่ขนานมีจำนวนเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 40 เมื่อเทียบกับระยะเดียวกันของรอบแรก ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้รับจากสถาบันสิทธิฯ ที่เป็นอิสระและมีความน่าเชื่อถือมีความสำคัญอย่างยิ่งในบทบาทในการให้คำแนะนำต่อรัฐ ข้อพิสูจน์ที่เห็นได้อีกประการหนึ่งคือข้อเสนอแนะที่ได้รับจากกระบวนการ UPR มีจำนวนมากที่เสนอให้มีการจัดตั้งและการสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันสิทธิฯ ที่สอดคล้องกับหลักการปารีส

- สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะมีความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับได้นั้นจะต้องทำงานเป็นอิสระและมีประสิทธิภาพ สามารถเข้าถึงได้โดยประชาชนทุกกลุ่มซึ่งรวมทั้งกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มชายขอบ หน้าที่หลักคือทำให้ความคุ้มครองและการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติหลายแห่งกำลังเผชิญกับการข่มขู่คุกคามจากหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ตามอำนาจที่มีอยู่ ท่ามกลางบรรยากาศทางการเมืองในปัจจุบัน รัฐได้สร้างอุปสรรคทางกฎหมายและองค์กรเพื่อจำกัดความเป็นอิสระของสถาบันสิทธิฯ และขัดขวางมิให้ดำเนินการเพื่อบรรลุผลสำเร็จตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ ในการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้แรงกดดันจากรัฐ เราอาจเห็นว่าบางครั้งสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่มีสถานะ ‘A’ ก็ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

- ในสถานการณ์ปัจจุบันมีความจำเป็นต้องปรับปรุงกระบวนการประเมินสถานะ (accreditation procedure) สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของ ICC ทั้งนี้ เพื่อให้รัฐมีความเข้าใจถึงความสำคัญของการดำเนินงานที่สอดคล้องกับหลักการปารีส โดย OHCHR จะทำหน้าที่ให้คำปรึกษาทั้งด้านวิชาการและกฎหมายให้กับรัฐบาลในการจัดตั้งและสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันสิทธิฯ ซึ่งในปี 2555 OHCHR ได้มีส่วนช่วย ICC-SCA ในการประเมินและทบทวนสถานะของสถาบันสิทธิฯ ทั่วโลกกว่า 30 แห่ง ทำให้ในปัจจุบันจำนวนของสถาบันสิทธิฯ ทั่วโลกมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 104 แห่ง และ 69 แห่ง เป็นสถาบันที่ได้รับสถานะ ‘A’ ซึ่งข้อเสนอแนะและผลการประเมินของ ICC-SCA ในหลายกรณีก็มีส่วนผลักดันให้รัฐนำไปปรับปรุงและปฏิรูปกฎหมายและสถาบันเพื่อเสริมสร้างศักยภาพและความเป็นอิสระของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

- ที่ประชุมแสดงความชื่นชมต่อบทบาท ICC ในการดำเนินความสัมพันธ์กับ HRC โดยเฉพาะการร่วมกล่าวถ้อยแถลงในช่วงการประชุม HRC สมัยที่ 22 ประเด็นสิทธิมนุษยชนที่สำคัญ อาทิ รายงานของผู้เสนอรายงานพิเศษว่าด้วยสถานการณ์ของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน การหารือเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนของคณพิการ และรายงานประจำปีของข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติในโอกาสครบรอบ 20 ปีของการรับรองหลักการปารีสโดยที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยที่ 48 เมื่อเดือนธันวาคม 2536 คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนฯ ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการทำงานทั้งในระดับชาติและระดับระหว่างประเทศ รวมทั้งในกรอบการประชุมของคณะมนตรีฯ และกลไกต่างๆ ซึ่งได้แก่ UPR และ Special Procedures หลังจากครบรอบแรกของการดำเนินงานภายใต้กระบวนการ UPR เรื่อยมาจนเข้าสู่กระบวนการทำงานในรอบที่ 2 (second cycle) ทุกฝ่ายได้เห็นถึงความก้าวหน้าในการมีส่วนร่วมของ ICC และสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นอกจากจำนวนรายงานคู่ขนานที่เพิ่มขึ้นแล้ว จำนวนถ้อยแถลงของสถาบันสิทธิฯ ที่กล่าวในที่ประชุมหลังจากการกล่าวของผู้แทนจากภาครัฐได้เสร็จสิ้นลงก็ได้เพิ่มขึ้น รวมทั้งการมีถ้อยแถลงผ่านระบบ video conference ก็ได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้ การมีปฏิสัมพันธ์กับ Special Procedures ของ HRC โดยสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยการจัดส่งข้อมูล การกล่าวถ้อยแถลง และการมีส่วนร่วม interactive dialogue ได้มีส่วนช่วยสนับสนุนการทำงานของ HRC ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

- ที่ประชุมได้กล่าวถึงข้อมติของ HRC ที่ 20/14 เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2555 ซึ่งยอมรับในบทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่มีความเป็นอิสระในการทำงานร่วมกับรัฐบาลเพื่อประกันให้มีความเคารพในสิทธิมนุษยชนในระดับชาติ โดยผลักดันให้มีการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะหรือข้อคิดเห็นที่ได้รับจากกลไกสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ รวมทั้งการสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกับสหประชาชาติในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ในการนี้ HRC จึงขอกระตุ้นให้สถาบันสิทธิฯ ยังคงทำหน้าที่ต่อไปอย่างแข็งขัน โดยยึดหลักการตามที่ปรากฏในตราสารระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน ขณะเดียวกันก็ขอเรียกร้องให้รัฐสมาชิกจัดตั้งสถาบันสิทธิฯ ที่มีประสิทธิภาพ มีความเป็นอิสระและอยู่บนพื้นฐานของความหลากหลาย(pluralism)

(2) การประชุมภายใต้ระเบียบวาระต่างๆ

- การครบรอบ 20 ปีของปฏิญญาและแผนปฏิบัติการเวียนนา หลักการปารีสและแผนสำหรับ ICC ในอนาคต (20 years –the Vienna Declaration and Plan of Action, Paris Principles and the ICC –planning for the future)

การประชุมภายใต้ระเบียบวาระนี้จัดขึ้นในโอกาสครบรอบ 20 ปีของการรับรองข้อมติสมัชชาสหประชาชาติที่ 48/134 เมื่อเดือนธันวาคม 2536 เรื่องหลักการปารีสว่าด้วยสถาบันแห่งชาติเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน (Paris Principles) และการครบรอบ 20 ปีของการจัดประชุม World Conference on Human Rights เมื่อเดือนมิถุนายน 2536 ที่กรุงเวียนนาซึ่งที่ประชุมได้รับรองปฏิญญาและแผนปฏิบัติการเวียนนา(the Vienna Declaration and Programme of Action-VDPA) โดยเอกสารทั้ง 2 ฉบับนี้ ถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการทำงานเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ นับตั้งแต่การกำหนดหลักเกณฑ์ว่าด้วยสถานะและการปฏิบัติงาน ตลอดจนองค์ประกอบของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามที่ปรากฏในหลักการปารีส รวมไปถึงการกำหนดมาตรฐานและแผนการดำเนินงานทางด้านสิทธิมนุษยชนโดยประชาคมระหว่างประเทศซึ่งที่ประชุมที่กรุงเวียนนาได้ยอมรับหลักการว่าด้วยความเป็นสากล การไม่อาจแบ่งแยก ความเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงระหว่างกันของคำว่า “สิทธิมนุษยชน” รวมทั้งความเกี่ยวเนื่องระหว่างการเคารพในสิทธิมนุษยชน ความเป็นประชาธิปไตยและการพัฒนา ซึ่งนอกจากจะพึ่งพาซึ่งกันและกันแล้ว ยังเป็นปัจจัยในการเสริมสร้างความเข้มแข็งระหว่างกันด้วย ขณะเดียวกัน VDPA ยังได้เรียกร้องให้สหประชาชาติพิจารณาลำดับความสำคัญของการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานให้อยู่ในลำดับต้นๆ(top priority) ของแผนงานสหประชาชาติ รวมทั้งได้เสนอให้มีการจัดตั้งตำแหน่งข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนเพื่อกำกับดูแลภารกิจในเรื่องดังกล่าว สำหรับในเรื่องความสัมพันธ์กับหลักการปารีส VDPA ได้เรียกร้องให้รัฐสมาชิกจัดตั้งและสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกับสหประชาชาติและองค์การระหว่างประเทศในภูมิภาค

ในระหว่างการประชุมภายใต้ระเบียบวาระดังกล่าว ที่ประชุม General Meeting ได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นและประสบการณ์เกี่ยวกับการเข้าร่วมประชุมและผลสำเร็จของการประชุมที่กรุงเวียนนา

การทำหน้าที่ของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ การรับรองบทบาทของสถาบันสิทธิฯ โดยสหประชาชาติ การดำเนินงานของ ICC ความสำเร็จของหลักการปารีสในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา รวมทั้งความพยายามที่จะให้สถาบันสิทธิฯ เป็นที่ยอมรับในระบบสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ตลอดจนโอกาสและสิ่งท้าทายใหม่ๆ ที่ต้องเผชิญในอนาคต

สิ่งท้าทาย ที่ประชุมได้อภิปรายถึงประเด็นท้าทายการทำงานของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสรุปได้ดังนี้

- ปัจจุบันในหลายประเทศมีหน่วยงานที่ทำงานทางด้านสิทธิมนุษยชนนอกเหนือจากสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกิดขึ้นหลายองค์กรด้วยกัน ก่อให้เกิดความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงาน โดยสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะสามารถทำงานร่วมกับหน่วยงานเหล่านี้ในฐานะหุ้นส่วนความร่วมมือมากกว่าที่จะเป็นการแข่งขันกัน เพื่อให้สามารถกำหนดท่าทีหรือข้อเสนอแนะที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันต่อรัฐบาล

- การทำหน้าที่ในการติดตามการดำเนินงานของรัฐอาจเกิดปัญหาได้โดยเฉพาะในประเทศที่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง เนื่องจากสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจำเป็นต้องรายงานข้อเท็จจริง บางครั้งก็เสี่ยงต่อการถูกแทรกแซงหรือถูกตอบโต้จากรัฐซึ่งกระทบต่อความเป็นอิสระของสถาบันสิทธิฯ

- กระบวนการติดตามผลการปฏิบัติงานตามข้อเสนอแนะจากกลไกระหว่างประเทศที่มีอยู่มากมายในขณะนี้ อาทิ กระบวนการ UPR รายงานของ Special Rapporteurs และ Independent Experts รวมทั้งคณะกรรมการภายใต้ Treaty bodies ต่างๆ ถือได้ว่าเป็นการสร้างภาระงานที่หนักสำหรับสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการติดตามความคืบหน้าจากการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ และการรายงานผลต่อหน่วยงานเหล่านี้

- การจัดทำข้อเสนอแนะของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติยังขาดอำนาจทางกฎหมายที่จะมีผลบังคับให้รัฐและหน่วยงานภาครัฐปฏิบัติตามข้อเสนอแนะเหล่านี้ได้ ซึ่งมีผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือและการยอมรับในสังคมที่มีต่อสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยเฉพาะการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ

- แม้สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะพยายามปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกับมาตรฐานตามที่ระบุไว้ในหลักการปารีส เพื่อให้มีผลต่อการรับรองสถานะโดย ICC แต่บางครั้งก็อาจประสบปัญหาที่อยู่เหนือการควบคุม สืบเนื่องมาจากการที่รัฐเป็นผู้จัดตั้งสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ รัฐสามารถออกกฎหมายใหม่หรือปรับปรุงแก้ไขกฎหมายรองรับ รวมทั้งการจำกัดงบประมาณและการเข้ามาแทรกแซงการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งอาจบั่นทอนหรือลดบทบาทอำนาจหน้าที่ที่เป็นอิสระของสถาบันสิทธิฯ ตามหลักการปารีสได้

- สถานการณ์ทางด้านสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมีความแตกต่างจากที่เป็นอยู่ในช่วงการประชุมที่กรุงเวียนนาเมื่อปี 2536 ทั้งในเรื่องของความหลากหลายของประเด็นสิทธิ ความซับซ้อนของสถานการณ์และการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับฝ่ายต่างๆ นอกจากนี้ ยังมีลักษณะเป็นประเด็นข้ามชาติซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้โดยประเทศหรือหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งโดยลำพังได้ อาทิ ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยภาคธุรกิจ ประเด็นสิ่งแวดล้อมกับสิทธิมนุษยชน การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติ ปัญหา

แรงงานย้ายถิ่นฐาน ชนพื้นเมืองดั้งเดิมและชนกลุ่มน้อย ผลกระทบจากการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจการคลัง รวมทั้งการพัฒนาที่กระทบต่อสิทธิมนุษยชน การขาดความยากจน รวมถึงการคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ และการก่อการร้ายตลอดจนปัญหาการค้ามนุษย์ เป็นต้น ความสามารถในการดำเนินงานของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการแก้ไขปัญหาและเยียวยาผู้ที่ได้รับผลกระทบอย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญและการประสานงานความร่วมมือกับทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคประชาสังคม และภาคเอกชน

● รายงานของผู้เสนอรายงานพิเศษว่าด้วยสถานการณ์ของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน

(Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights defenders)

นาง Margaret Sekaggaya ผู้เสนอรายงานพิเศษว่าด้วยสถานการณ์ของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนได้นำเสนอรายงานว่าด้วยสถานการณ์พิเศษของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน(human rights defenders) ซึ่งรายงานนี้ได้เน้นถึงความสำคัญเป็นพิเศษกับบทบาทและการปฏิบัติหน้าที่ของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการคุ้มครองผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน สรุปสาระสำคัญ ดังนี้

(1) ในฐานะที่เป็นหน่วยงานอิสระ สถาบันสิทธิมนุษยชนอยู่ในสถานะพิเศษที่จะสามารถตรวจสอบการดำเนินงานของรัฐบาลให้สอดคล้องกับพันธกรณี มาตรฐาน และหลักเกณฑ์ระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน รวมทั้งเป็นกลไกสำคัญที่จะต่อสู้เพื่อนำผู้กระทำความผิดในการละเมิดสิทธิมนุษยชนมาลงโทษ ในการนี้ สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต้องมีอำนาจหน้าที่ที่กว้างขวางแน่นอนตามหลักการปารีส มีเครื่องมือที่เหมาะสมในการปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นอิสระและไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลของรัฐบาล รวมทั้งร่วมมือกับภาคประชาสังคมอย่างมีประสิทธิภาพในการทำงานในประเด็นด้านสิทธิมนุษยชน

(2) สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถดำเนินบทบาทในการให้ความคุ้มครองผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนเป็นอย่างดี โดยผ่านกระบวนการรับเรื่องร้องเรียนทั้งในลักษณะปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มบุคคล การสืบสวนอย่างมีประสิทธิภาพและมีมาตรการในการคุ้มครองอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ จากตัวอย่างข้อมูลที่ได้รับ ได้แสดงให้เห็นว่าสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติหลายแห่งได้จัดตั้งกลไกกลาง(focal point) ทำหน้าที่ดูแลเฉพาะประเด็นผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นที่น่าชื่นชม อย่างไรก็ตามกลไกเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับงบประมาณอย่างเพียงพอและมีศักยภาพที่จะปฏิบัติหน้าที่ตอบสนองต่อกรณีการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนอย่างทันเหตุการณ์ ในขณะที่เดียวกันหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องก็จำเป็นต้องเข้าใจการทำงานของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ รวมทั้งตอบสนองต่อข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของสถาบันสิทธิฯ ตลอดจนตระหนักในบทบาทและหน้าที่ของผู้พิทักษ์สิทธิฯตามที่ปรากฏในปฏิญญาว่าด้วยผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน

(3) ในส่วนของรัฐบาลต้องให้ความสำคัญกับความเป็นอิสระของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่จัดตั้งตามหลักการปารีส ความเข้มแข็งของสถาบันสิทธิฯจะมีส่วนช่วยสนับสนุนการทำงานที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ ผู้เสนอรายงานพิเศษฯ ได้เสนอให้รัฐบาลมีกลไกติดตามการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของสถาบันสิทธิฯ มีการจัดตั้งคณะกรรมการในรัฐสภา และ

คณะกรรมการประสานงานระหว่างกระทรวงต่างๆ เพื่อนำข้อเสนอแนะตามที่ปรากฏในรายงานประจำปีของสถาบันสิทธิฯ มาปฏิบัติรวมทั้งการติดตามผล

(4) รัฐบาลและหน่วยงานต่างๆ จะต้องละเว้นการเข้ามาแทรกแซงความเป็นอิสระของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ รวมทั้งการกระทำใดๆ ก็ตาม ที่ถือเป็นการข่มขู่ คุกคาม โจมตี หรือทำร้ายต่อสมาชิกหรือเจ้าหน้าที่ของสถาบันสิทธิฯ จะต้องได้รับการสอบสวนในทันที เพื่อนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ รวมทั้งการกระทำใดๆ ก็ตาม ที่ถือเป็นการข่มขู่ คุกคาม โจมตี หรือทำร้ายต่อสมาชิกหรือเจ้าหน้าที่ของสถาบันสิทธิฯ จะต้องได้รับการสอบสวนในทันที เพื่อนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ รวมทั้งให้การเยียวยาแก่ผู้ที่ถูกกระทำ

(5) สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะต้องใช้ความพยายามที่จะช่วยให้เจ้าหน้าที่รัฐเข้าใจในสาระสำคัญของปฏิญญาว่าด้วยผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน (Declaration on human rights defenders) เพื่อสร้างความตระหนักถึงบทบาทและความสำคัญของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน รวมทั้งสิทธิที่บุคคลเหล่านี้จะได้รับความคุ้มครองตามมาตราฐานระหว่างประเทศ นอกจากนี้สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่ควรที่จะกำหนดให้มีกลไกที่ปฏิบัติหน้าที่ดูแลในเรื่องผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นการเฉพาะ และควรให้ความสำคัญของกลุ่มบุคคลที่เสี่ยงต่อการถูกละเมิด อาทิ ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนที่ทำงานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและที่ดินทำกิน นักหนังสือพิมพ์และนักกฎหมาย เป็นต้น โดยกลไกนี้จะต้องได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณและบุคลากรอย่างเพียงพอในการตอบสนองต่อการละเมิดโดยสามารถให้ความคุ้มครองที่จำเป็นและรวดเร็ว

- Post-2015 Development Agenda และบทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชน

ที่ประชุมรับทราบการรายงานของ High-Level Panel ที่จัดตั้งโดยเลขาธิการสหประชาชาติซึ่งยึดถือหลักในการดำเนินงานในประเด็นเรื่อง Post-2015 Development Agenda 5 ประการด้วยกันคือ

-Leave No One Behind บุคคลในกลุ่มไม่ว่าจะมีความแตกต่างทางด้านชาติพันธุ์ เพศ อายุ ที่ตั้ง ศาสนา ความเชื่อ สถานะทางสังคม รายได้ และสภาพร่างกายจะได้รับโอกาสเข้าถึงเศรษฐกิจขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมกัน จะต้องไม่ถูกปฏิเสธหลักการว่าด้วยความเป็นสากลของสิทธิมนุษยชน รวมทั้งจะต้องได้รับการคุ้มครองทางสังคม

-Put Sustainable Development at the core เรียกร้องให้ทุกประเทศบูรณาการมิติด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมเข้าไปในนโยบายด้านการพัฒนา เพื่อยุติสัญญาณเตือนภัยจากสภาพความเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศที่เกิดจากการบริโภคที่ไม่ยั่งยืนโดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว

-Transform Economic for Jobs Inclusive Growth เปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจเพื่อการสร้างงานและการเจริญเติบโตอย่างมีส่วนร่วม โดยเน้นการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจที่จะนำไปสู่การยุติความยากจนขั้นรุนแรงและการปรับปรุงสภาพการดำรงชีวิตให้ดีขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการบริโภค การพัฒนานวัตกรรมใหม่ๆ การเสริมสร้างศักยภาพของภาคธุรกิจเพื่อผลักดันให้เกิดความเจริญเติบโตและสร้างความหลากหลายให้กับระบบเศรษฐกิจที่เปิดโอกาสในการจ้างงานให้กับทุกกลุ่มบุคคล

-Building Peace and Effective, Open and Accountable Public Institutions

เน้นความเป็นอิสระจากความหวาดกลัว ความขัดแย้ง และความรุนแรงซึ่งเป็นพื้นฐานของสิทธิมนุษยชนเพื่อสร้างความสงบสุขและความเจริญรุ่งเรืองให้แก่สังคม ในการนี้ สิ่งที่ประชาชนคาดหวังที่จะเห็นจากรัฐบาลของตนคือ มีความโปร่งใส รับผิดชอบ และตรวจสอบได้ สนองตอบต่อความต้องการของประชาชน หลักการนี้เรียกร้องให้ยอมรับว่าสันติภาพและธรรมาภิบาลเป็นประเด็นหลักของการดำรงชีวิตอย่างสงบสุข ที่จะนำมาซึ่งความมั่นคงในชีวิต การเข้าถึงความยุติธรรม เสรีภาพจากการถูกทำร้ายและการเลือกปฏิบัติ ตลอดจนการมีสิทธิมีเสียงของทุกภาคส่วนในกระบวนการตัดสินใจ

-Forge a new Global Partnership เพื่อผลักดันให้เกิดความเป็นหุ้นส่วนในระดับ

โลกรูปแบบใหม่ที่จะถ่ายทอดสู่นโยบายทั้งภายในและระหว่างประเทศ โดยเน้นหลักการว่าด้วยความเป็นสากล ความเท่าเทียม ความยั่งยืน ความเป็นเอกภาพ สิทธิมนุษยชน สิทธิในการพัฒนา และความรับผิดชอบต่อร่วมกัน ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของการเคารพและการแบ่งปันผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน

สำหรับการหารือภายใต้ระเบียบวาระนี้ ที่ประชุม General Meeting มีความเห็นว่า สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติควรจะต้องติดตามความเคลื่อนไหวในประเด็นเรื่อง Post-2015 Development Agenda อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งจะต้องทำงานและประสานงานความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย เนื่องจากหลักการที่สำคัญของ Development Agenda คือ การเชื่อมโยงระหว่างหลักการสิทธิมนุษยชนและนโยบายด้านการพัฒนา

● สิทธิในการมีส่วนร่วมของประชาชน (The Rights to Public Participation)

วัตถุประสงค์ของการหารือภายใต้ระเบียบวาระนี้เพื่อทำความเข้าใจและแสวงหาแนวทางสำหรับสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการทำงานเพื่อส่งเสริมสิทธิในการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยเน้นถึงความสำคัญของการยอมรับในสิทธิดังกล่าวตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญาระหว่างประเทศทั้งในระดับโลก และระดับภูมิภาค ซึ่งที่ประชุม General Meeting ได้รับฟังการนำเสนอจากผู้แทนสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของเดนมาร์ก ร่วมกับองค์กร Participation and the Practice of Rights ซึ่งเป็นองค์กรภาคประชาสังคมของไอร์แลนด์เหนือ สรุปสาระสำคัญดังนี้

(1) สิทธิในการมีส่วนร่วมของประชาชนได้รับการคุ้มครองในเอกสารระหว่างประเทศที่สำคัญได้แก่ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน(UDHR) และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) รวมทั้งความตกลงในระดับภูมิภาค อาทิ African Charter on Human and People's Rights (ACHPR) American Convention on Human Rights (ACHR) และ European Convention on Human Rights

(2) เอกสาร UDHR ข้อ 21 ระบุว่าเจตจำนงของประชาชนต้องเป็นพื้นฐานแห่งอำนาจการปกครองและทุกคนมีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศของตนเองโดยตรงหรือผ่านผู้แทน ซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยอิสระ ตลอดจนมีสิทธิที่จะเข้าถึงบริการสาธารณะในประเทศของตนได้โดยเสมอภาค ในขณะที่ ICCPR ข้อ 25 ก็มีข้อความในทำนองเดียวกัน โดยระบุว่า “พลเมืองทุกคนย่อมมีสิทธิและโอกาส โดย

ปราศจากความแตกต่างในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการบริหารรัฐกิจโดยตรง หรือผ่านผู้แทนซึ่งได้รับเลือกมาอย่างเสรี รวมทั้งสิทธิที่จะเข้าถึงบริการสาธารณะในประเทศของตนตามหลักเกณฑ์ทั่วไปแห่งความเสมอภาค”

(3) อย่างไรก็ตามในส่วนของผู้บรรยายคำว่า “public participation” มีความหมายเกินกว่าการออกเสียง(voting) แต่จะครอบคลุมถึงการแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีในสังคมที่เราอาศัยอยู่ และความคิดเห็นจะต้องถูกรับฟังไม่ว่าจะผ่านตัวผู้พูดหรือโดยผ่านกลุ่มบุคคล หรือวิถีทางที่สันติ อาทิ สื่อ สิ่งพิมพ์ social media และการชุมนุม ดังนั้น การที่จะมีสิทธิในการมีส่วนร่วมสาธารณะจะต้องรวมเอาประเด็นหลักที่สำคัญเข้าไว้ด้วยกันคือ เสรีภาพในการแสดงออก เสรีภาพในการสมาคม และเสรีภาพในการชุมนุมตามที่ระบุไว้ใน UDHR ข้อ 19 และ 20 และใน ICCPR ข้อ 19, 21 และ 22 ขณะเดียวกันการได้รับข้อมูลข่าวสารของประชาชนจะถือเป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะทำให้การมีส่วนร่วมทางสังคมมีความหมาย

(4) ในมุมมองทางด้านสิทธิมนุษยชน การมีส่วนร่วมมีขอบเขตกว้างไกลกว่าการเลือกตั้งและสิทธิของคนส่วนใหญ่ โดยจะต้องให้ความสำคัญกับการสร้างพื้นที่และเงื่อนไขสำหรับให้ประชาชนมีโอกาสในการอภิปรายอย่างเสรี รวมทั้งสามารถที่จะแสดงออกซึ่งความคิดเห็นซึ่งอาจตรงข้ามกับการตัดสินใจของรัฐเพื่อให้เป็นเวทีที่จะนำไปสู่การแก้ไขความขัดแย้งและแสวงหาความปรองดองหรือฉันทามติ นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมจะต้องให้หลักประกันในสิทธิที่เท่าเทียมกันและเคารพในศักดิ์ศรีของบุคคลทุกคนอันถือเป็นการสร้างธรรมาภิบาลและความเสมอภาคโดยเฉพาะแก่คนส่วนน้อยให้เข้ามามีส่วนร่วมในประชาคมการเมือง (political community)

(5) ในกรณีนี้จะต้องยึดถือหลักการว่าด้วยการไม่เลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะการเคารพในสิทธิที่เท่าเทียมกันของกลุ่มบุคคลที่อ่อนด้อยทางสังคมที่มีความจำเป็นพิเศษ ซึ่งได้แก่ สตรี เด็ก และผู้พิการ ตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญา CEDAW ข้อ 7 ว่าด้วยสิทธิของสตรีที่จะมีส่วนร่วมในการเลือกตั้งและกำหนดนโยบายของรัฐภายใต้เงื่อนไขแห่งความเสมอภาคกับบุรุษ อนุสัญญา CRC ข้อ 13 และ 15 ว่าด้วยสิทธิของเด็กที่จะมีเสรีภาพในการแสดงออก การสมาคม และการชุมนุม ในขณะที่อนุสัญญา CRPD ข้อ 3 ระบุถึงสิทธิของคนพิการในการมีส่วนร่วมและเข้าร่วมได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพในสังคม ข้อ 7 ซึ่งเน้นไปที่สิทธิของเด็กพิการในการแสดงความคิดเห็นโดยเสรีในทุกเรื่องที่มีผลกระทบต่อตนบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับเด็กอื่น ข้อ 21 ว่าด้วยเสรีภาพในการแสดงออกและแสดงความคิดเห็นรวมทั้งการเข้าถึงสารสนเทศ โดยเฉพาะข้อ 29 ซึ่งระบุให้รัฐประกันว่าคนพิการสามารถมีส่วนร่วมทางการเมืองและเรื่องสาธารณะได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(6) นอกจากนี้ ที่ประชุมยังได้หารือถึงการเปิดพื้นที่ให้มีการใช้สิทธิในการปรึกษาหารือ (Rights to Consultation) ให้กับกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินนโยบายหรือโครงการรัฐ เพื่อรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มคนเหล่านี้ ซึ่งได้แก่ ผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่าย เด็ก คนพิการ สตรี ชนกลุ่มน้อย ชนพื้นเมืองดั้งเดิม และแรงงานย้ายถิ่น ในประเด็นทางด้านที่ดินทำกิน ทรัพยากร แหล่งน้ำ อาหาร การบริการสาธารณะ และที่อยู่อาศัย เป็นต้น ก่อนที่จะมีการตัดสินใจดำเนินโครงการโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ

(7) สำหรับข้อเสนอแนะในส่วน of สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่จะดำเนินการในเรื่องนี้ ที่ประชุมรับทราบผลการประชุม Arab-European Human Rights Dialogue ครั้งที่ 7 ที่ประเทศ

แอลจีเรีย เมื่อต้นปี 2556 ซึ่งได้กล่าวถึงบทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในเรื่องการส่งเสริมสิทธิในการมีส่วนร่วมสาธารณะที่สำคัญดังนี้

- เตรียมสร้างความเป็นหุ้นส่วนกับภาคประชาสังคมและกระชับความสัมพันธ์กับทุกภาคส่วนในสังคมตลอดจนกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ
- ริเริ่มหรือผลักดันให้เกิดการมีส่วนร่วมสาธารณะและการหารือในระดับชาติเกี่ยวกับประเด็นท้าทายทางด้านสิทธิมนุษยชนตามความเหมาะสมของสถานการณ์ภายในประเทศ
- ทบทวนและระบุถึงช่องว่างทางด้านกฎหมาย กฎระเบียบ และแนวทางการปฏิบัติที่เป็นอยู่ในเรื่องการมีส่วนร่วมสาธารณะ พร้อมกับการปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว รวมทั้งมีข้อเสนอแนะต่อรัฐและสาธารณชนเพื่อให้มีการแก้ไขและ/หรือเปลี่ยนแปลง
- ให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อมาตรการที่จะขจัดอุปสรรคหรือขัดขวางการมีส่วนร่วมสาธารณะของสตรี
- ตรวจสอบข้อร้องเรียนเกี่ยวกับข้อจำกัดที่ผิดกฎหมายและละเมิดสิทธิในการมีส่วนร่วม
- ส่งเสริมให้มีการเปิดกว้างและการเข้าถึงข้อมูลในทุกรูปแบบ ซึ่งรวมทั้งสื่อสังคมและสื่อสาธารณะต่างๆ (social and public media)
- ส่งเสริมการศึกษาและการสร้างความตระหนักในเรื่องสิทธิและกลไกสำหรับการมีส่วนร่วมในกิจการสาธารณะให้กับสังคมในทุกระดับ รวมทั้งการสอดแทรกเข้าไปในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการรายงานและติดตามผลการรายงาน UPR และรายงานคู่ขนานตามอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนต่างๆ

3. การส่งมอบตำแหน่งประธาน ICC

เนื่องจากระการดำรงตำแหน่งประธาน ICC ของนาย Mousa Burayzat ประธานสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของจอร์แดนในฐานะตัวแทนจากภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ได้สิ้นสุดลง ภายหลังจากการประชุม ICC Annual Meeting ครั้งที่ 26 ในการประชุมช่วง General Meeting จึงได้ให้การรับรองประธาน ICC คนใหม่จากภูมิภาคแอฟริกาใต้ซึ่งได้แก่ นาย Lawrence Mushwana ประธานสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของแอฟริกาใต้ โดยมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี (2556-2559) ขณะเดียวกันก็ได้รับรองศาสตราจารย์ Alan Miller ประธานสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของสกอตแลนด์จากภูมิภาคยุโรปให้ดำรงตำแหน่ง Secretary ของ ICC ซึ่งเทียบเท่ากับตำแหน่งรองประธาน ICC โดยมีวาระการดำรงตำแหน่ง 3 ปี เช่นเดียวกัน ในขณะที่ประธาน ICC คนใหม่ได้กล่าวขอบคุณสมาชิก ICC ที่ให้การสนับสนุน พร้อมกับแสดงความตั้งใจที่จะสานต่องานที่อดีตรองประธาน ICC จากภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ทั้งนาง Rosyln Noonan และนาย Mousa Burayzat ได้ปูทางไว้ โดยเฉพาะการทำให้บทบาทของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นที่

ยอมรับทั้งในระดับสากลและภายในประเทศ ซึ่งถือเป็นภารกิจสำคัญของ ICC ท่ามกลางสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยสิ่งท้าทายต่างๆในปัจจุบัน